

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIÉS SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm.ª atrassats des 2.ª tom...	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom...	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ YENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	{ 3 mesos.... 0'85
	{ 1 any..... 3'25
Dins España.	{ 3 mesos.... 1'00
	{ 1 any..... 3'50
A Ultramar y s' Estrangè.	{ 3 mesos.... 1'50
	{ 1 any..... 5'00

SES BONES FÊSTES.

Germanets méus; ell ja tornam à essè à ses fêstes de Nadal; y la setmana qui vé acabarem s' any, y en comensarem un altre; y pareix que era ahí que varem celebrá es mateix memorable aconteciment.

S' any comensa y ja tenim Els Reys. Vénen quatre balls y un no s' en tèm y se tròba dins sa Corema. Aquesta passa com un buf, y ses sèt setmanes com un altre buf: y ja tenim el Còrpus y sa calò demunt y hem doblegat mitx any.

Ses fêstes de carré s' atropellan unes à ses altres; y en acabá, ja sa calò es passada. No vos ne temeu y som à Tots Sants; y à l' Advent; y ja tornam essè à Nadal.

Y passen els anys com à grans de rosari d' un saltiri de *requiem*; y passa la vida, y passen generacions; y nòltros sempre romanèm enrera, sempre descuydats y sempre amb sa mania de volè aturá es temps, al mateix temps que el desperdiciam per complet. Y es sòl que sempre corre y no s' atura per ningú, se riu de nòltros.

Molts diuen. «Qui diá passa, any empeny.» Axò es una veritat que còsta cara. Hauriam de dí: «Qui trabaja sempre, es temps li ret,» qu' es una altre veritat de més profit, que fá que n' arribá la fi de s' any y ses solemnes fêstes que l' acompanyan, les puga celebrá amb tota alegrí y prosperidat.

Quants n' hi ha qu' escalivats esclaman es dia de Cap-d' any: «Any nou, vida nova,» y aquells primers dies de Jané s' axécan dematí, duen ordre en tots es seus quefers, fan sa feyna que los correspon, y totes ses séues còses marxan *al pelo*; però ¡ay! que prest se cansan y tornan à ses mateixes d' abans, y may surten de dins sa parada de ses sèbes.

N' hi ha d' altres qu' encara que fanés y homos de ca-séua, quant vénen fêstes los serveixen aquestes de disgust, perque los remòuen totes ses séues penes y dolors, recordant altres fêstes amb més

alegría passades. ¡Qu' hey há que fé! Tots tenim trabays qu' oferí à Deu. Tots tenim memòries tristes qu' amargan sa nòstra etxistència, y hem de procurá en aquest mon mirá sempre envant com els soldats d' una batalla. Desgraciat de soldat que quant cau mòrt un companero s' atura à plorar-lo y se queda enrera. Ell se pèrd, y contribuheix tal vòlta à que se pèrdin els altres. Envant sempre; y batallant amb sos inimichs que s' en vénen demunt, qu' aquesta es s' única manera de podè cantar victòria després. Mirem envant per no caure enrera, procurèm lluytá amb lo mal present y disfrutá dels conhòrts y alegries que Deu mos dona; y lo passat, passat; tant mateix ja no té remey.

Procurèm pues tots celebrá ses Fêstes alegres y recordá qu' aquestes diades son ses qu' arplegan sa familia, que es sa base de tota Societat.

Deu creá s' homo à imatge y semblansa séua. Y després instituí sa familia que es també una imatge de Deu perque se compon de tres elements distincts, com son el pare, la mare y els infants.

El pare dins la familia representa lo Etern Pare, els infants son imatge del Fill de Deu; y la Mare, aquest sér preciós, que no fonch format de fanch sinó de carn viva ó sia d' una costella de s' homo, y que fonch la darrera y la més perfecta obra del Creador, es sa baga hermosa que uneix el pare y els infants, à semblansa del Sant Esperit.

Encara més. Vengué un dia que Deu volgué constituí familia dins es nòstro mon, y el Fill de Deu se fé Homo y va neixe de María Vèrge dins un estable de Betlèm, y allà va mostrá à n' es pòbres y pastós y à n' els reys y sabis de la Terra el modeló més hermós de sa familia cristiana Jesús Jusèp y María, humils al mitx de la sobèrbia mundanal, alegres amb la alegrí que dona una consciència tranquila al mitx del bullici del mon, sociables fins amb sos animals al mitx de l' egoisme judío que no los havia volgut doná hostalatié.

Ses fêstes de Nadal son ses fêstes per etsel·lència, perque no sòls mos fan

memòria de sa venguda d' un Deu dins es nòstro planeta y de sa redenció de s' homo, esclau del Mal; sinó que referman es nuhus de sa familia sa gran institució de sa nòstra societat y s' única pedra fundamental de ses nacions, y fins y tot de sa Civilisació.

Per lo mateix, per gròsses que sian ses vòstres penes, per fresques que tengueu ses nafres ubertes en es vòstro còr de familia per sa desgracia, olvidauhó tot y celebrau ses Fêstes de Nadal amb ses persones que tengueu mes parentes y aferrades. Olvidauhó tot; olvidau calamitats, olvidau rencilles entre parents ó amichs. Olvidau plets y tots els motius que tengueu de desunió, y arròmbauvós els uns à n' els altres, y que es tihó de Nadal vos comunich à tots plegats sa séua calor reanimadora, qu' unes mateixes tovayes vos serveixcan es menjás tradicionals que simbolisan sa umó de ses families, y una mateixa copa de ví moscatell, dols com s' ambrossia del Paradís, vos comunich s' amor, sa gracia, sa glòria de Deu y sa pau que va dú del Cèl à n' els homos el mateix Jesucrist, quant va prendre forma humana dins sa menjadora de una estable de Betlèm.

Dinau demá amb sos vòstros infants ó nêts ó persones que los representin, passat demá amb sos vòstros parents, s' altre amb sos amichs, y s' altre que es el gran dia dels Sants Innocents, dia qu' hauria d' essè sa fêsta de tots els homos de la terra, sacrificau tota casta de picardía y de desconfiansa y males intencions y adornau es còr vòstro amb sa senzilles de sa paloma perque tothom vos respect y vos ador per ses vòstres qualitats y costums angelicals.

¡Ah, si tots els homos conservassen s' inocència de s' infancia y se tractassen amb aquella senzilles que Deu mos mana, quina altre sería sa nòstra vida y quin altre s' está d' aquest mon!

Aquestes quatre paraules, se son allargades més que jò no volia y sense pensarmhó han prês un pòch sa forma de sermó; y jò no heu he fet per ganes de predicá, sinó perque tenia desitjos de doná ses hònes fêstes à tothom. A ses

autoritats, à n'es companeros de premsa, à n'es de redacció, à n'es suscrip-tós des semanars y à n'es lectós y amichs, y à tots aquells à ne qui tench obligació de darlés. Per lo mateix, san-tes y alegres y que Nòstro Señó mos don vida à tots, per veuren moltes amb sa séua gracia..

PEP D' AUBEÑA.

A SON QUINT.

Anant à Son Rapiña
Dematinada
Per ohir una missa
Que n' han tocada
A n' el nou Santuari
Temple de Deu
Dedidat al Apòstol
Sant Bartomeu.
Ja estava fatigada.
De caminà,
Y sobre una roqueta
Vaitx descansà.
El sòl alegre eixía
Del Orient,
Y els aucellet cantavan
El sòl veient,
Devant mí s' axecava
Un gran Palau
Parexia arribava
Fins al Cel blau.
Els séus murs ja negretjan
Tots clivellats
Y els marges que'l rodetjan
S' han esfondrats.
Sé cert fa molts de sigles
Qu' es va acabá.
Y qu' era un palau mòro
Me vaitx pensá
Qu' à Mallorca n' hi havia
Que l' habitavan,
Els sarrahins, que s' illa
Mos governavan.
Del palau n' es sortida
Nina agraciada,
Es blanca com un lliu
Y sonrosada.
La nina va depressa
Vuy seguirle,
Més, corre com la bòyra,
¿Que deu esse?
— Escolta, doncelleta
Del mantellet,
Escolta una paraula.
Per Deu, giret.
¿Com te dius, hermoseta
Del vestit blau?
¿Qu' es fét en temps d' els mòros
Aquest palau?—
Ella parant sos passos
Se va girá
Y més qu' agraciada
Me contestá:
— Jò som la doncelleta
De cabey's d' òr
Tothòm d' aquest vilatge
Sap qui som jò.
Som jò d' aquí la filla,
Bé pòts entrá;
Y si estàs fatigada
Pòts descansá.

Palau de cap rey mòro
N' es aquest,
Axò es Son Quint. Fa sigles
Que quedá llest
Per habitarlo un Còmpte
Molt cristiá
Qu' era estimat del pòbre
Y del horfá.
Un temps dava alegrí
Sòls mirarlo,
Y ara aquestes ruines
Donan tristó.
Vina amb mí, Seuvatgina,
Tot heu veurás,
Y els méus german's y pares
Conceixerás.—
— Per vuy, nineta hermosa,
No puch entrá;
Sa missa ara es sortida
Y hey vuy aná.
Adeu, bella nineta
Del mantellet.
Ja vendré un altre día
Sòls per veure't.
Ara m' en vaitx à misseta
Perque 'l còr méu
Més que totes les còses
Estima à Deu.

UNA SEUVATGINA.

CARTA TROBADA DINS UN CARRÈ DE CIUTAT.

(MODELO DE BON CASTELLÁ.)

Can Panet dia 2 de Diciembre del año 1882 Antonio..... nosabes muy buen que yo Francisca..... tedio un ramel dentro de la posada de..... el dia 27 que era el dia ultimo que era en Palma y te dijo toma este ramel y lo entregaras ami querido Guillermo y tu mecontestaras esto sera la recordanza y despues dijeras a Guillermo que teloabia dado a ti primero que ael yo mepensaba que eras un ombre de raya y aora veo queres un Falso y un enbústero un ombre que notienes conducta que tienes dos caras o tepensabas que yo nolosabria sino lo querias dar meloubieses dicho y no in por taba que ubieses de acer este paso yo no te conocia ya ora te conosco pues te digo des aora que sea laultima vez que tepongas en mi que yo nosesies tas enel mundo poque noquiero ponerme con un ombre tan buro como eres tu y soy que telo digo

** ** *

ALTRE CARTA REBUDA.

Mirar Señores de la Ignorancia que está pasando en este siglo futuro, una buena muguer viuda con dos higos, gosando de una grandisima miseria para colmato de su ditcha conoció un endividuo que vino Arjel despatrias con prision y recursos que llevaba pueden considerar los coriosos y piadosos letores mas mandava á pedir á la pobre y al higo buscar pan y puntas de sigarros y si alo medidia no habían buscado para

seciar su talento les sabe limpiar las moscas alos dos eroes lo cual el pobre niño le cogió un manisipal ase poco y fué multado con capu chinos y valga que le llama padre al señor sin serlo y deseoso de que seaga publico este S. S. S.

No farà més qu' uns quants añs qu' es sobreposats y es Clavari d' una de ses festes de carré que s' acostuman à fé cada any à Palma es temps de sa caló, varen fé sa siguent sollicitut á s' Ajuntament de Palma, per demaná permís per fé sa festa:

«Al M. I. Ayuntamiento de Palma:

Los sobrepuestos y el Calvario de la calle N. N. piden permiso á V. S. para incendiar sus calles y colocar en ellas dos cadalzos para colgar á los músicos.

LA COMISION.»

A n' aquesta sollicitut los contestá s' Ajuntament lo qu' era de suposá, axí es que los enviá un remitit que deya:

«A los sobrepuestos y Calvario de la calle N. N.

Enterados de su peticion y no estando el Ayuntamiento de esta Ciutat autorizado para semejante catástrofe, pásese al tribunal competente.»

** ** *

S' altre dia de pagès passant un ignorant per sa plasseta de la Pau y vehent qu' allá ahont antes era iglesia s' havia convertit en taverna, exclamá:

Es el Dimòni sa gent;
Axò qu' antes era un temple
Sa méua vista heu contempla
Plé de flascos d' aygordent.

Axò me demòstra à mí
Encara que 'm sapia greu
Qu' aquí s' esperit de Deu
Se torna esperit de ví.

J. B.

XEREMIADES.

Hem rebut es Calendari-Prospècte que acaban de publicá es sucesors de Don Pere J. Garcia, els señors Amengual y Muntaner y es un llibret digne baix de tots els concèptes.

Aplaudim es séu pensament y los donam les gracies per sa séua atenció, desitjantlos prosperidat en es séu ram y negòci.

**

Un pagès de Felanitx bravetjava una mula eguina que tenia y per fé veure lo llaventa qu' era à n' es trotá, deya que havia anat de Son Juan Jaume à la vila amb dues hòres y que l' amo amb so

séu carretó l' havia seguida sempre de dues passas enfóra.

Y qu' apeser d'aquest estrem havia arribada tan fresca à la vila.

¡¡Ja heu crech!!!

**

Es dia de Sant Tomás hey va havé molta de gent per ses Enramades. Una còsa verem que no haviam vist ets altres anys y era qu' enguany hey anavan à comprá en cotxo. N' hi hey havia que deyan que no hey anavan per axò sinó qu' es cotxos hey anavan per ferhi nòsa. Gracies à Deu no trapiljaren ningú, però poch hey faltá.

À LA VERGE DE MONTSERRAT.

—Una corona voldria
Compòndre de prèu alsat
Per portarla à Montserrat
Y regalarla à Maria.
Digau: ¿De que la faria?
¿D'òr, argent, pèrles, diamants,
Còm les que portan els sants
Dies de festa majó;
O de flòrs de tot coló
Plenes d'aromes y encants?

—Rès d'axò. La catalana
Moreneta, verge hermosa,
Que la Montaña preciosa
De Monserrat engalana,
Una corona demana
Que no despulli els rovers
Ni les flòrs d' els clavellers
Una corona senzilla
Que més que les pedres brilla,
Y no es pagada amb diners.

—T' he comprés, ja sé de quines
Floretes ley tench de fé,
El méu còr un jardí té
De rosetes les més fines
Que tenen moltes d' espines.
Les hey sembrá el mateix Creador.
Eixes flòrs plenes d' amor
De mon còr arrancaré,
Y corona n' hi 'n faré
Regada amb sanch del méu cor.

N' OT NET.

COVERBOS.

A un màstre d' escola li regalaren un endiòt es dia de Sant Tomás. Y sutcehí que sa séua dona debanava un capdell de sèda vermèya y li caygué en tèrra; y s' endiòt totduna qu' el vèu li pega amb so bech y el s' empessolá.

Vé es màstre y troba sa dona apurada que no sabia còm ferhó, quant repará que s' endiòt tenia es cap de sa sèda que li sortia p' es bech.

—No t' apures (digué). Dassa un de-

banay. Aguantali es bech. Y s' homo torna debaná sa sèda que à poch à poch sortia des gavatx de s' endiòt.

Axò es històrich, y sutcehit l' any 1863.

*

**

Hey havia un missè que per Fèstes tenia molts de regalos de porcelles galls y endiòts, y perque no sabia ahont posarliós los tornava vendre y es criat li feya de pagès ó venedó. Entre es varios endiòts li n dugueren una vegada un qu' era tot blanch y tenia es cap y sa coua negres. Era de lo més asseñalat. També l' enviá à vendre à sa porta. Encara es criat no era à ca-séua y ja li havian tornat regala s' endiòt blanch. Ja hen crech es qui cercava un endiòt hò per regalo totduna s' en enamorava. El torna enviá à sa porta y ley tornaren regalá fins à sèt vegades. A ia li fé vendre ets altres y ell ei se va menjá.

*

**

Un sollarich deya á un amich séu:

—Mira, Toni, pòs messions que jò y sa méua at-lòta som es dos que estàn més enamorats de dins Sóller

—¿Y quant vos casau? (li preguntá es seu amich.)

—Jò crech que no mos casarèm may.

—¿Y perque no vos casau y estau tan enamorats?

—Perque jo estich enamorat ferm d' ella y ella hey está molt mes que jò, però d' un altre.

*

**

Dues nines estavan contemplant el Cèl una nit molt clara, y una digué á s' altre:

—Mira qu' es d' hermós el Cèl tan estrellat. ¿No s' vè?

—Sí, (digué s' altre), y axò que nòltros el veym à s' en revés.

*

**

—Papay, (deya un nin,) ¿quant seré gran que me poré casá amb la senhora avia?

—¡No! ¿tú te casaries amb ma mare?

—Ydò, ¿vostè que no s' ha casat amb sa méua?

comparats amb ell no compònen rès tots es que he vists y fas contes veure, contant amb so de Sant Antoniet de sa porta.

Ydò veureu que somiava que La Sala era sa coveta, amb un endomassat de torañines que donava gust; l' enrevoltavan ses rubines des convent de Sant Francesch, tròssos des jardins de la Reyna, bossins de figures d' un monuments, ses lleones des Born, y me parexia veurerhi també aquella estátua qu' hey ha en mitx de sa Dressana y que d' ets uys li caya cada pedra còm es puñy, ¡vaja unes llágrimes! ¡y quin collá més hò per més de quatre!

Ent' dins sa còva y per menjadora hey havia una caixa gròssa plena de paya y ajonoyats devóra d' ella dos animals que no destriava bé quins eran y feyan uns aleos de cansament que parexia badayavan; los mir bé y en lloch de bòn y mula, veitx un ase y una vaca; ell més magre qu' una arengada y ella més pansida que bossa de empleat sense feyna. ¡Oh animalets! dich jò; ¡y vòltros heu d' encalentí aquesta caixa?—Jò pach, deya sa vaca.—À mí me pegan, deya s' ase.—Tocau, callau, vos queixau còm si fosseu es pòble.

Als es cap cercant sa glòria y en lloch d' àngels hey havia fent cercolades, es cuadros que solian abans penjá es dies de gala y altres que quedan enfòrats, y aquells retratos miravan sa caixa còm si esperassen qualque còsa y feyan capades; surt defóra à mirá cap-en-dins y un tròs lluny de ses rubines veitx una taringa de caramulls de fems per s' estil des qu' hey ha ran de sa siquia de la Ciutat que feyan molt bòn efecte. En dins de tot, la mar, (no falta à cap bellèm.) Un parey de vapors estavan amarats, plens de roveyadura; una mala fi de barques véyes los feyan compaña, y altres, tombades per sa vorera mostravan ses costelles, semblant allò un gran carnatge; y sortian de dins ses primeres un estòl de mariners armats de cañes de pescá y tiravan cap à un lloch que pareixia una bufera, y que mirat de pròp, eran s' Esparteria, es carré de Sant Miquèl, sa Porta Pintada y altres; y allá es posaren à té calades, però may porian té cala lins qu' un pegá tot content una tirada y tregué una còsa negra que fonch un saco de senhora.

—Mal llamps, (digué aquell homo,) ¡y axò ha estat tèrra!

—Y dolenta, (respongué un altre.) Aplaga 'm va dí En Gamba.

Y s' en anaren per la vila d' avall. Los pech derrera fins à Santa Catalina y veitx repará que no hey havia ni un molí per casta; deman à un patró que feya calsa assegut à un portal si estavan barayats amb so vent que no veyá cap entèna.

—Bòn vent mos canta, (digué,) ell ja fa ses derrereres bufades, es foch li fa la guèrra y li lleva sa feyna axí còm la mos lleva à nòltros.

—¿Es foch? (dich jò.)

—Sí, es foch.

Mirarem cap à la mar y verem un vaporòt que mostrava ses calderes y dins es fogons cremavan tròssos de barca.

—Ja heu veys, (deya aquell pòbre homo); de ses véles mos n' hem fet camics, y jò no tench més remey que fé calses perqu' es foch ha mòrt també sa pesca.

—Però, (deya jò) ¡y es molins qui los mata?

—Es foch. Mirau cap à s' enfront.

Mir, y veitx una fàbrica disòrja amb unes mòles de ferro que feyan feredat tan gròsses eran, y engrunavan es molins de vent qu' amb quatre croixits eran mil miques.

—Ja heu veys, (deya es patró); de ses véles es moliners n' han fet llansòls.

—¿Segons veitx es foch cremará ses véles?

CORRESPONDENCIA.

Barcelona 20 Desembre de 1882.

¡VAJA UN BETLEM!

Passetjantmè fa pochs dies per ran de mar arribá en es méu nas una bufada que venia de Mallorca y feya una oloreta de matanses, torrons y metles torrades, que veitx pensá tot lo dia amb indidots y porcelles restides, y no me poria dormí quant veyá qu' aquest any no aniria à Sant Tomás còm solia, ni à cercá betlèms ses vetlades. Y adormit es capderré amb aquests pensaments, ne veitx somiá un de betlèm, que

—Sí. Fins y tot ses de carro.

—¡Vaja un betlèm! (deya jò.) En neixe el Salvador se compondrán ses còses. M' en vaitx à veure si es dins sa còva.

M' en torn à La Sala y ja feya fosca negre; sòls lluhian unes quantes dotzenes d' estrelles que feyan tanta claròr còm aquells llums que pòsan en haverhí alimares; entr dins sa còva, y la veitx plena de mistèris de tota casta, de tot tamañ y de tota forma; gròssos, petits, blanchs, negres, ben fets y esgarrats.

—¡Que será axò? (deya.) Però, ¡y no hey ha Bon-Jesús! (no n' hi havia cap.) ¡Vaja una còsa rara! ¡Meèm si no vendrà?

Y de còp sent un sò de trompeta y una veu còm sa d' En Moll que cridava però tan escañat que sòls vaitx entendre: «Se fa present en es públich... qu' es vengut... té fret... té tatent... duyli llana... duyli pa... feys via que ja's aquí.» Quant callà se mogué un rum, rum, còm à de gent que corria y d' un forat sortían unes veus que s' esgargamellavan cridant:

Que venga, que venga,
Aquí l' esperam;
Que venga y fassa via
Que tots morim de fam.

—Axò son ses ànimes dins els Llims.

M' hi acòst depressa y veitx un pilòt d' hommos que feyan cada baday còm La Sèu y jamegavan.

—Callau que ja vé.

—Deu heu fassés y menjaríam dàtils, (digué un.)

—Y no escupirèm es piñòl, (remugava un altre.)

—¡Ah, bergant! ¡A tú t' agrada es beure!

—Per fòrsa. ¡Ja, ja, ja....y!

Deix aquella pòbre gent per sortí al enquan-tre de sa que venia p' es carré aquell de ses tenasses. Mir qui eran y que duyan, y veitx un homo amb un còvo de llana; me va dí qu' havia tós ses auveyes y les duya à n' es Betlèm.

—Germá: el heu aficat ses tisoires endins; ¡aquí hey ha bossins de pell!

Venia darrera un lleté, amb un cadaf; y un pagès, amb un coxí; aquest era un diligencié qu' havia aplegat es ram d' easá que posaren es carril y duya es coxí amb el Bon-Jesus; me va dí qu' es lleté, perque duya pòca llet, havia omplít es cadaf amb aygo de sa pica des mul's à s' hostal.

—Ydò, axí: aquest homo no vòl que tenguem mal de morros.

Seguia una dòna amb un covonet de fruyta y deya:

—El Bon-Jesus ja heu veu; jò el duya plè y à sa pòrta li han llevat es caramull.

Venia darrera un homo carregat de papé que deya:

—Ara pujará amunt; el perdrèm de vista.

—¡Per què? (li pregunt.)

—Perqu' el Bon-Jesuset en farà milòques. Ley duch apòsta.

Un mariné li duya una sípia perque vés que pensava amb barcos y un moliné un barret vermey per recordansa de quant l' ofici tirava.

Y darrera de tots un cafetero carregat amb sa bomba que per no dí cap mentida no més cantava: «Calent.... caliu....»

Quant forem tots devés sa còva sentírem per sa part des pòrticos uns sòns de xeremies, còm si fossen aquelles qu' arreconaren, que tocavan «à la ciutat de Nápols» y feyan acompanyament à n' es tamborés de La Sala, y en tant en tant responían cridant una guarda d' indiòts estufats qu' anavan darrera:

Quant es que venían amb mí, sentiren aque-lla cansó tan coneguda romperen à cantá, dient:

A la ciutat de Nápols

Tot va de lo milló *la vida mia,*

Tot va de lo milló *la vida amó.*

Y llavò contestavan es de dedins els llims:

Sense menjá ni beure

Sino 's un rohagó *la vida mia,*

Sino 's un rohagó *la vida amó.*

Y els indiòts fent sa ròda y pegant botets:

Demá será dissapte

Mos rostrirán à tots *la vida mia,*

Mos rostrirán à tots *la vida amó.*

Y tots cantavan à la una, y comensaren à fé un rendu que no s' hi entenían.

Es tamborés tocavan còm à desesperats y ses xeremies ja feyan fetxida, En Moll amb sa trompa qu' axordava. S' ase de sa còva es posá à bramá, y à pegá bramuls sa vaca. Es lleté que cridava: ¡lleet! Es cafeté, ¡calent! y ets altres ¡viva!

Se mogué gent qu' apagá ses alimares y llavò foren ses hònes. Es cuadros que feyan la glòria caygueren per demunt sa caixa. Sa gent se pegava sempentes.

De còp sentírem es marinérs que deyan:

—¡Atlòts, feym aygo!

Es lleté cridava:

—¡Mal llamps! ara m' han romput es cadaf.

Y s' altre:

—Es papés se bañan.

Sa dòna:

—Me punxan... .

Y comens à sentí un fret que pelava, y tramolant cerch un racó per posarmé à còbro; y amb axò me despèrt y me tròp sense tapament qu' estava en tèrra; amòll mitja flemtomía y dich:

—¡Vaja un betlèm! Si n' hi hagués d' aquests serían de veure.

ESTUDIANT DOBLEGAT.

CRIDES.

CALENDARI DE L' IGNORANCIA.

Es de forma americana y per setmanes, perque sia mes còmodo à n' els manestrals y pagesos.

Comensa es dia de Nadal perque sia bò per doná ses hònes festes; y dú tot lo que duen ets altres calendaris, ménos alló qu' els ignorants no saben ni pòden sèbre per ara. També dú ses Coranthores de Ciutat, y cfemerides, y noticies, y poesies, y covèrbes, y endevinayes, y recettes de cuyna, y rebosteria, y que sé jò que més.

A n' es qui 'l compra se li regala al acte un pla de tota Mallorca.

Se ven à s' Administració des periòdich L' IGNORANCIA; à sa tenda d' els hereus de Don Gabriel Rotger, *Cadena de Cort*, núm. 11, Palma.

PREUS.—Un calendari..... Mitja pesseta

Una dotzena..... Cinch pessetes

Vint y cinch Deu pessetes

N. B.—Còm enguañy s' en han fet poch's no n' hi haurá per qu' 'n voldrà.

Advertim à n' es suscriptòs de L' INNOVANCIA qu' es dia de Cap-d' any comensa un trimestre nòu.

INSPIRACIONES. Collecció de poesies castellanés per s' inspirat poeta mallorquí, Don Jusèp Taronj, Prevere, Canonge del Sacro-monte de Granada.

Es un tom de 310 pàgines que se ven à tres pessetes à sa llibreria de Don Miquèl Roca, Plassa des Born, núm. 90.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Ja hi ha sahò d' abres.*
SEMBLANSES.—1. *En que té prenses.*
2. *En que tenen traus.*
3. *En que la còltan.*
4. *En qu' hey ha dominós.*
TRIANGUL....—*Donada-Donat-Dòna-Dòn-Do-D.*
XARADA.....—*Ca-ra-ba-sa.*
CAVILACIÓ....—*Gomila.*
FUGA.....—*S' homo sòls còl molt d' òr.*
ENDEVINAYA..—*Una flauta.*

GEROGLIFICH.

*Diumenge
Dimèrcres
Dissapte
Diecndres
Dilluns
Dijous*

SEMBLANSES.

1. ¡En que s' assembla La Sèu à un Diputat?
2. ¡Y es corrèu à una tavèrna?
3. ¡Y sa maleta à un qu' arriba de viatge?
4. ¡Y sa Doctrina cristiana à una òpera?

TRIANGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Omplí aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª recha, lo qu' es qualque Sant; sa 2.ª un nòm d' homo; sa 3.ª un animal; sa 4.ª una còsa molta extensa; sa 5.ª, part del còs; y sa 6.ª, una lletra.

XARADA.

Es mòrt es méu *prima, dos,*
Y morí à una *dos, tres,*
Província es es méu *tot.*
Endevinau, ydò, qu' es.

CAVILACIÓ.

JA LE RODAN

Compondre amb aquestes lletres un nòm pròpi

FUGA DE CONSONANTS.

a.o. e. .o..e..a a.o e. .i..e..a

ENDEVINAYA.

Som una flòr molt hermosa
Que sovint mut de colo;
Es méu nòm no es de Mallorca
Y comensa amb sa lletra ó.

Biel

(Ses solucions dissapte qui vé si som pius.)